

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת ראה - כ"ה אב תשפ"ו × עלון 203

בהשגחה

איפה טוב יותר - מנהטן או ניו יורק?

אדם מגיע לארצות הברית. הוא נוסע בכביש הסואן מניו יורק למנהטן, ורואה שישה נתיבים מלאים עד אפס מקום - הכול פקוק. הוא אומר לעצמו: "כנראה שמנהטן היא המקום הטוב ביותר, ולכן כל כך הרבה אנשים נוסעים מניו יורק למנהטן. שם נמצא האושר".

לפתע הוא מביט שמאלה ורואה את הכביש ממנהטן לניו יורק. גם שם שישה נתיבים מלאים ברכבים, וגם שם הכול פקוק. הוא כבר אינו מבין: איפה המקום הטוב יותר - מנהטן או ניו יורק?

רבי אביגדור מילר מביא את הדוגמה הזאת כדי להסביר עד כמה המקום אינו יוצר את האושר. אם עשרות אלפי אנשים נוסעים מדי יום למנהטן, מדוע עשרות אלפי אנשים גם יוצאים ממנה? האושר אינו תלוי במקום, אלא באמונה במקום.

רבי שלמה מקארלין אומר על דברי הגמרא: "לא יהיה ליבך חלוק על המקום", שהכוונה היא שליבו של האדם לא יהיה חלוק על המקום שבו הוא נמצא. בין אם מדובר במקום הפיזי, ובין אם במצבו הנפשי, המשפחתי, הקהילתי או בכל מצב אחר - עליו להיות שלם עם מקומו, כי זהו המצב הטוב ביותר עבורו.

האושר האמיתי תלוי באמונתו של האדם: באמונה שהקב"ה עושה, עושה ויעשה לכל המעשים, ובאמונה שכל מה שהקב"ה עושה - לטובה הוא עושה.

כאשר האדם בטוח בשני הדברים הללו, הוא זוכה לאושר אמיתי וחי חיים רגועים ושמחים.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

כיצד נמכרו המוני גלילי בד אדום ביום אחד?

הגאון רבי יהודה לייב מירקש ממיר נשלח אל היריד הגדול בלייפציג, ו'בטעות' רכש כמות עצומה של גלילי בד אדום משובח...

שבו נוהגים שרים ואנשים חשובים לקשט את בגדיהם.

התבונן ר' יהודה לייב ברשימה שכתבה לו אשתו. אף אחד מהבדים הרשומים כבר לא היה בנמצא, כי כולם כלו ואזל במהלך היריד. בלית ברירה שלשל לידיו של הסוחר את מלוא הסכום העצום שטמון היה בארנקו, וקנה את כל כמות הבדים האדומים.

חזר ר' יהודה לייב הביתה, הניח את צרורותיו ואת החבילות הרבות, ומיד אץ רץ לבית המדרש, לשקוד על התורה במתיקות ובשמחה עצומה. ניגשה רעייתו אל החבילות שכל כך ציפתה להן, והחלה לפרוק אותן...

משראתה את כמויות הענק של גלילי הבד היקרים והמשובחים - חשכו עיניה. היכן היא כל הסחורה שביקשה? תם כל הכסף על גלילים שאיש אינו חפץ או מעוניין בהם!!!

רצה האישה לבית המדרש וקראה בקול בוכים: "מה עשית? הלא במשך עשרים שנה לא אצליח למכור את כל הסחורה שהבאתי!"

"מדוע תבכי?" ענה לה ר' יהודה לייב, "היכן הוא הביטחון בד'?! האם אינך מאמינה שד' יתברך, מנהיג העולם, כבר גזר עלינו בראש השנה את פרנסתנו ומזוננו? ד' הוא המפרנס היחיד. לא הבדים והאריגים, אלא רק ד' הוא זה ששולח פרנסה וחיים, וברצותו יתברך לא יחסר לנו כל טוב!"

סיים ר' יהודה לייב את דבריו, ורעייתו יצאה משם כשהיא מחזקת ומצפה לנס.

חלפו ימים אחדים. אשתו של ר' יהודה לייב עומדת בחנות, כשלפתע מופיע במקום איש גוי - שליחו של המושל האזורי.

"רצונו של אדוני הוא להלביש את כל אנשי ביתו ומשרתיו, למגדול ועד קטן, בבגדים אדומים העשויים מבד איכותי ויקר!"

עד מהרה הובאו אל המקום כל גלילי הבד האדום שזה עתה נקנו בלייפציג, עד האחרון שבהם. נטל שליחו של המושל את כל הסחורה, העמיסה על עגלתו בעזרת הפועלים שהביא עימו, ולבסוף הניח על השולחן שק מטבעות ובי סכום עצום, תשלום בעד הקנייה הגדולה: סכום שיש בו כדי פרנסת שנה שלמה.

עמוד האמונה וסמל של ביטחון מוחלט בבורא יתברך, היה הגאון רבי יהודה לייב, אביו של בעל ה'שולחן שלמה'. חנות גדולה הייתה לו במיר הליטאית, מקום מושבו, ובה מכר אריגים משובחים. רעייתו הצדקנית הייתה זו שניהלה את החנות ונכחה בה בכל שעות היום, והיא זו אשר נשאה ונתנה עם הלקוחות ביד רמה, בעוד בעלה הצדיק רבי יהודה לייב יושב בבית המדרש והוגה בתלמודו בשקידה ובעיון רב.

פעם אחת, הרהרה לעצמה: הן מנהגי הוא לרכוש את הסחורה מאת סוחרים, המביאים אותה מהיריד הגדול שבלייפציג. וכי לא חבל על פערי התיווך? אשלח את בעלי שייסע בעצמו ליריד הגדול, ושם נקנה סחורה ישירות מהסוחרים הגדולים. כך נקנה בזול ונרוויח יותר.

הרעיון הוצע בפניו של ר' יהודה לייב, וישרו הדברים בעיניו. חיש מהר ערכה האישה רשימה ארוכה ומסודרת של סוגי האריגים הנדרשים, ובנוסף צירפה סכום כסף גדול שייספיק לקיים את רכישת הענק. לא נחה דעתה עד שתפרה את הארנק לבגדו, לבל יאבד חלילה סכום הכסף העצום שיש בו, סכום המספיק כדי רכישת סחורה בכמות של שנה שלמה.

הגיע ר' יהודה לייב אל היריד הגדול, ואז נודע לו כי היריד עתיד להימשך כחודש ימים. אמר בליבו: מה לי למהר? אם בין כך ובין כך עלי לשהות כאן עד סיום היריד, שהרי עלי להמתין ליתר הסוחרים שנסעו עימי הנה - אקנה את סחורתי בימי היריד האחרונים, ובינתיים אשב בבית המדרש ואעסוק בתורה!

משך חודש שלם ישב אפוא הצדיק ר' יהודה לייב בבית המדרש, הרחק משאון היריד והזמולות, ושם הגה ועסק בתורה.

עד מהרה חלף החודש, והנה הגיעו הסוחרים חבריו למסע, ומצאואו לזמה. הודיעו לו כי מחר יהיה יום היריד האחרון, ומוטב שיסור לשם ויקנה את הסחורה אשר בה הוא חפץ.

עם שחר פנה ר' יהודה לייב אל היריד, אולם... עד מהרה התברר כי איש לא המתין לו, ורוב רובם של הסוחרים עסוקים כבר כעת באריזת דוכנם ובספירת כספם... המשיך השקדן ממיר והסתובב בין דוכני השוק, בחיפוש אחר גליל בד או אריג. והנה הגיע לסוחר שהחזיק בידו מלאי גדול של אריגים בצבע אדום יוקרתי, מהסוג

× פותח שערים ×

מספר הרב מאיר פ. ממודיעין עילית:

בשעת לילה מאוחרת ישבתי ולמדתי בבית הכנסת הקטן שמתחת לבניין שלנו. אני מתגורר ברחוב שיש בו כמה וכמה בתי כנסת גדולים, ועם כל זה בנו גם את בית הכנסת הקטן הזה, בשביל אברכים שחשקה נפשם להשקיע במיוחד בעבודת התפילה ולהתפלל במתינות ובכוונה. התפילה בבית הכנסת הזה אורכת זמן רב יחסית, והמניין מצומצם. מניין ותיקין מתחיל מוקדם מאוד לפנות בוקר, כדי שיוכלו להתפלל במתינות כנהוג בבית הכנסת הזה. בשעות שבין התפילות בית הכנסת סגור.

עם זאת, יש אפשרות להיכנס מהדלת האחורית כדי ללמוד שם. כמו יהודים נוספים שגרים באזור ומחפשים פינה שקטה, ביקשתי אף אני מהגבאים שיאפשרו לי להיכנס לשם, ואכן, הם נתנו לי לשכפל את המפתח של הדלת האחורית, ואף אישרו את השימוש באור ובמזגן כפי הצורך.

באותו לילה, לאחר שסיימתי את חוק לימודי, יצאתי מבית הכנסת, סגרתי את הדלת האחורית, נעצתי את המפתח בחור המנעול, סובבתי חצי סיבוב - והמפתח נתקע. ניסיתי לסובב קצת יותר בכוח - ואז המפתח נשבר, וראשו נותר ביד.

הלכתי לביתי והבאתי צבת, כדי לתפוס את שארית המפתח ולהוציא את מה שנשאר בפנים. אבל, הפעולה הזאת רק החריפה את התקלה, והחלק הקטן שעוד בצבץ מהמנעול, נשבר גם הוא.

מה אעשה? זהו נזק משמעותי ביותר! איך יוכלו לתקן דבר כזה? חששתי שלא יהיה מנוס מלקרוא לבעל מלאכה מיומן שיחליף את המנעול כולו. זהו סיפור יקר בדלת מסוג זה, ואני, שגרמתי את הנזק, אצטרך לשלם אותו.

היה לי אכפת מאוד מכל מה שקרה. בסך הכול עשו לי טובה ונתנו לי להיכנס לבית הכנסת, ולבסוף אני מזיק. לא רציתי להיות כפוי טובה, וידעתי שאצטרך לשלם על התיקון סכום שהוא למעלה מאפשרותי. ביקשתי מד' שיעזור לי והעניינים יסתדרו בקלות ובזול, ועליתי הביתה.

בבוקר, מיד עם ההשכמה ירדתי למטה לבית הכנסת. נכנסתי מהדלת הקדמית, ופניתי מיד לראות מה שלום הדלת האחורית. להפתעתי היא הייתה פתוחה לרווחה, בלי שום דבר שתקוע בחור המנעול. שאלתי את אחד המתפללים לפרש הנס שנראה מול עיניי, והוא סיפר לי:

היום הגיע לכאן מתפלל חודש, לא מוכר. יהודי מאמריקה. כשהוא הגיע, הוא ראה כמה אברכים שגילו את מעללי מאתמול, מתעסקים עם הדלת האחורית ומנסים לפתוח אותה. המתפלל החדש ניגש אליהם ואמר, "אני מנעולן. תביאו מברג, ואני כבר מסדר את זה". ואכן מישו הביא מברג, ותוך כמה דקות חילץ האיש את המפתח מחור המנעול, והדלת נפתחה לרווחה.

זה היה פלא גדול, שמכל בתי הכנסת שברחוב המבורך שלנו, הוא

הגיע דווקא לבית הכנסת הקטן הזה. מנין ותיקין הוא היה יכול להשיג גם בבית הכנסת המרכזי, אבל ד' שלח אותו במיוחד לכאן, כדי שיתקן את הדלת, בקלות ובחינם.

× העיקר הכיס ×

מספר ר' יואל כהן מבני ברק:

מאז החתונה אני גר אצל חמי. זה הסדר מצוין לכל הצדדים, ואנחנו חיים עם זה ברוגע. כשמישהו שאל אותי האם זה לא מפריע לי, אמרתי לא שלא. פשוט לא. בחלק גדול מהזמן חמי אינו בבית, בחלק אחר הוא עסוק בענייניו, ויש גם החלק שבו אנו מארחים לו לחברה ומסייעים לו.

לפעמים, ממש לפעמים, אני מרגיש שבכל זאת מסתובב כאן בעל הבית. זה קרה עם חמשת אלפים דולר שהצטברו אצלנו מכל מתנות החתונה. חשבתי איפה לשמור את הכסף, ומצאתי רעיון: מישהו שם ברחוב מעיל קרוע. לקחתי את המעיל, תליתי אותו בין המעילים התלויים בבית, ובתוך הכיס, שדווקא לא היה קרוע, הכנסתי את הכסף. היה לי ברור שהכסף מוגן שם, במעיל.

לילה אחד, בשעה ארבע לפנות בוקר, רציתי להוציא מהמעיל הקרוע אלף דולר. חיפשתי אותו בין המעילים, ולא מצאתי. אחרי חיפושים נואשים, קראתי לאשתי ושאלתי אותה האם היא עשתה משהו עם המעיל.

"לא עשיתי שום דבר", היא אמרה ונבהלה גם כן, "מה? המעיל נאבד? עם הכיס...?"

"עם הכיס".

הדיבורים שלנו לא היו לגמרי שקטים, וחמי התעורר. "מה קרה?" הוא שאל. אמרתי לו שאני מחפש מעיל קרוע שתלה בין המעילים. "אה, זה?" נזכר חמי, "רציתי לתת אותו לכמה אנשים, אבל הם לא רצו לקחת. בשבוע שעבר היה פה דוד אחיך. הוא סיפר שהוא נוסע לתל אביב, ואני ביקשתי ממנו שייקח את המעיל כדי לתת אותו לכל המעוניין".

שמעתי, וסברתי לתומי שאחי דוד יעשה מה שעשה האדם שזרק את המעיל לרחוב לפני שאני מצאתי אותו. כבר הבנתי שהסיכוי להציל את הכסף נמוך, אבל ניסיתי בכל זאת. בבוקר התקשרתי לדוד ושאלתי אותו על המעיל.

"דווקא ניסיתי להעביר אותו למישהו שיהנה ממנו", אמר לי דוד, "אבל אף אחד לא רצה. בסוף תליתי אותו על גדר ברחוב רענן והנחתי עליו פתק 'הפקר'".

הסיכוי הלך ונחלש, אבל בכל זאת הרגשתי שלא מיציתי את כל ההשתדלות. נסעתי לתל אביב, לרחוב רענן, והנה אני רואה את אותו מעיל תלוי על הגדר. הכנסתי את ידי לכיס, ומצאתי שם את כל הסכום במלואו.

פרנסת הבוטח בה' - אומנות נקייה וקלה, כי אין הסיבה גורמת, אלא גזרת הבורא.

מְנוּחָה רְגִיעָה. מִיָּעָה וּפְגִיעָה. פְּרִנָּסַת בְּעַל הַבִּטָּחָה
מְקוֹר פְּרִנָּסָה. טָרֶף הַכֶּנֶסֶה. בְּמַעוֹט טְרִדָּה וְטְרִיחָה
רָגַע בְּקִרְבּוֹ. וּפָנְאִי לְלִבּוֹ. שֵׁם טוֹב וּמִמְצוֹת בִּלְ שִׁכְחָה
כִּי אֵין הַסִּבָּה. פְּרִנָּסָה מְרֵבָה. אֶלָּא גְזֵרַת ד' נִצְחָה.

השיר
והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הביטחון

× הרה"ח ר' דוד קלצקין שליט"א ×

אתה מהמבורכים

בעל חובות הלבבות מצטט את ירמיה הנביא (יז, ה), המקלל את הגבר שבוטח באדם. המילים נשמעות קשות מאוד, אולם רבי אברהם בן הרמב"ם, בספרו 'המספיק לעובדי ד', מסביר שאילולא נכתבו המילים 'יסור לבו מהקב"ה', הרי כמעט כלל האנושות הייתה נכנסת בגדר אלו שבוטחים באדם. והלא, דרך העולם היא שכן בוטח בהוריו, ואישה בוטחת בבעלה; ולכן יש לומר שהקללה מתייחסת רק למי שממקד את כל ביטחונו בבשר ודם ומסיר לבבו מהקב"ה, ולא מדברת על אלו המאמינים ביוצר כול, אולם נעזרים באחרים.

אל ירא לבבך, ואל תיפול רוחך מכך שלעיתים אתה בוטח באדם. אינך נכלל בקללת ירמיהו הנביא. הנביא מדבר על אדם שהידרדר לתחתית המדרגה, ואינו חש שיש סיכוי שד' יוכל לעזור לו; שמסיר את הבורא מליבו לחלוטין, ואינו מוכן לשמוע על קיומו, ד' ישמור; שאינו מכיר בכך שהקב"ה הוא כול יכול - זהו הארור שבוטח באדם.

אבל, אדם שנולד בבית טוב, קיבל חינוך טוב, ומשתמש באמצעים רגילים כדי להיעזר בבני אדם; שמאמין בליבו, ויש בו הידיעה וההרגשה שכל העוזרים והמסייעים הינם רק שליחי הבורא אליו; שבמהלך היום הוא מזכיר שם שמיים באומרו 'ברוך ד', 'חסדי ד' - הוא נכלל בפסוק של 'ברוך הגבר'. לא צריך לברך אותו, כי הוא מבורך מעצמו.

ככל שמתחזקים עוד בביטחון, מושכים עוד ועוד שפע ברכה. כמובן, כל אחד לפי הדרגה שלו.

אנו יודעים שמידה טובה גדולה פי חמש מאות. מכך שהבורא מסיר השגחתו מהבוטח רק באדם, אפשר להסיק שכל שמתחזקים עוד; ככל שמוסיפים עוד קצת אמונה ועוד קצת ביטחון בבורא; ככל שמחזירים בעצמנו את ההרגשה שד' יצר אותנו יש מאין ושהוא עושה בכל רגע רק את הטוב בעבורנו - הרווח הוא פי חמש מאות...

× חמש דקות במקום עשרים וארבע שעות ×

ברוך ד', זכיתי להיות אבא לעשרה ילדים כן ירבו. הם כולם צריכים אוכל מבושל בצוהריים וחביתה בערב, ולכן לקחתי ללב את העובדה שהגז נגמר. הכיריים שיש לי בבית פועלים באמצעות גז, המתבטא בלהבות כחולות המרצדות מתחת לסיר. הפעם לקחתי את הסירים שנוות ביתי הכינה, העמוסים בכל טוב, העמדתי אותם על הכיריים כדי לחמם את תכולתם, סובבתי את הכפתור בלחיצה כדי להצית את האש, אך זו סירבה להידלק, ככל שסובבתי ודפקתי ולחצתי והרפתי, ושוב סובבתי לכאן ולשם, התגובה הייתה זהה. אין אש ואין עשן.

התקשרתי לחברה, וכך התברר כי הטכנאי שהגיע הבוקר לבנין הוא האשם בדבר. הוא בא לבדוק את תקינות הגז, ובטעות ניתק את הגז. עכשיו צריך לשלוח אלינו טכנאי שיחבר את צינור הגז בחזרה.

"עכשיו אין טכנאי באזור שלכם", אמר לי הפקיד בטלפון, "כנראה הוא יגיע אליכם רק מחר".

"מחר? מה פירוש 'מחר'? אני צריך טכנאי היום!"

"לא נראה לי שזה יהיה היום", אמר לי הפקיד. "אנחנו לא שולחים טכנאי במיוחד רק בשביל אדם אחד. רק כשיש כמה קריאות מאותו אזור, הטכנאי מגיע בדחיפות".

"זה לא הגיוני", התרעמתי, "אתם צריכים לקחת אחריות על האירוע! הטכנאי של החברה ניתק לי את הגז, ועכשיו החובה שלכם היא להחזיר אותו".

היגיון, כך נראה, מדבר לאנשים חושבים, אבל פה ענה לי פקיד שלא ממש חשב. הוא דקלם "פתחתי פנייה, שמחתי לעזור", וניתק את השיחה.

נשארתי עם הטלפון ביד, המום מהיחס. איך בדיוק תהיה לי ארוחה חמה בצוהריים? מה יאכלו ילדיי היקרים השבים מבית תלמודם? ואיך יטגנו פה חביתות בערב?

מה בסך הכול ביקשתי? ארוחה חמה! איך זה שאנשים עושים שגיאות ולא עומדים מאחורי הטעות שלהם? איפה מידה מינימלית של אחריות? איזה מין שירות החברה הזו נותנת, ואיזה חוסר התחשבות...

הכעס עלה ופעפע בי. במוחי כבר ניסחתי כתב אישום בשלושה עותקים נגד חברת הגז. אילו הייתה אפשרות להדליק את הכיריים באמצעות אש הכעס, כבר הייתה נדלקת להבה גדולה.

אבל הכעס לא עזר לי, ואחרי כמה דקות של מרירות נזכרתי מי מנהל את העולם. ייסרתי את עצמי על שככה הפלתי את כל האחריות על חברת הגז. וכי הטכנאי ניתק לי את הגז בלי שזה היה רצון ד'? הרי ברור שהוא היה רק שליח, ולקב"ה יש חשבונות משלו, למה טוב לנו עכשיו שהכיריים ישתנו. ו...סוף כל סוף, אין זה סוף העולם. מה עשה סבא של סבא שלי כשלא היו לו כיריים? אז היום נאכל אוכל קר שלא חייבים לחמם, ובלילה נוותר על החביתות ונאמר תודה לד' שדואג לנו תמיד, וגם את הגז הוא מונע מאיתנו רק מפני שכך טוב לנו, ונבטח בו שהוא יחדש בטובו את האספקה ברגע הנכון והמדויק...

נכנסתי למחשבות הטובות האלה. הדופק ירד, האש שככה, ואחרי חמש דקות של חשיבה חיובית, קיבלתי טלפון. ממי? מחברת הגז.

"אנחנו מתנצלים על התקלה", אמר הפעם הפקיד, "בעוד חמש דקות (!) יגיע אליכם טכנאי".

איך יום המחר התהפך לחמש דקות? נשגב מבינתי. אין זאת אלא שהקב"ה שלח לי ניסיון כדי לבדוק איך אני מגיב לתקלה, וכאשר ברוך ד' הגעתי למחשבות הטובות, גם הפתרון הגיע בהשגחה עליונה.

✕ בחור כזה לא צריך להסתובב ✕

מספר ר' יעקב שטרן מירושלים:

שכן שלי עשה עימי חסד, ולקח אותי 'טרמפ' באוטו שלו.

"איך אתה מתכוון לחתונה של הבת?" שאלתי אותו, לא רק בשביל להתעניין בשלומי בדרך נימוס, אלא כי גם אני ברוך ד' אירסתי את הבת, וקיבלתי סחרחרות מהסכומים העצומים שאני עומד להוציא.

"מתכוננים, ברוך ד'".

"המחותן שלך הוא חוצניק, לא? בטח הוא קצת יותר בעל יכולת", הבעתי את דעתי על השידוך שלו.

"חוצניק במבטא, לא בכסף", חייך השכן שלי, וסיפר לי איך המחותן מתכוון לחתונה:

"שאלתי את המחותן על כמה הוא יכול להתחייב, והוא אמר לי, 'אין לי מושג'.

אמרתי לו, 'יש לי רעיון. סע לאמריקה, ומה שתצליח להשיג שם - מקובל עליי. אני לא אדרוש יותר מזה'.

היה היגיון בבקשה שלי, כי הוא - מוצאו בחו"ל. את השפה הוא יודע, אם כי לא הרבה יותר מזה. את הווזיה לארצות הברית אמרתי שאני אסדר. אמנם, עם העניין הזה העניינים לא זרמו חלק, אך זמן להשיג את הווזיה, ולכן הצעתי למחותן שלי שייסע לטורונטו שבקנדה. לשם לא צריך ויזה.

תוכנן שהמחותן ייסע עם בנו, הלא הוא החתן היקר שלנו. החתן והקידים לצאת. הוא עשה תחנה באירופה, השתטח על קברי צדיקים בפולין ובאוקראינה ושם העתיר בתפילה לקראת החתונה. אחר כך הוא עלה לטורונטו, ונחת בטורונטו יומיים לפני אבא שלו.

מה היה לו, לחתן, לעשות ביומיים אלו של המתנה? הוא נכנס לבית המדרש ולמד, כמו בישיבה.

כשאביו המחותן הגיע, הוא הביא עימו גם רשימה של כתובות, והם התחילו את הסיבוב. ראשית הם פנו לביתו של גביר מסוים, ויחדיו הידפקו על דלתו. הגביר קיבל את פניהם בסבר פנים יפות, וכשהבחין בבחור - שאל מיד, 'אתה החתן?'

'כן'.

'ראיתי אותך יושב בבית המדרש ולומד. לחתן חשוב כמון לא מתאים להסתובב ולאסוף כסף. אתה צריך ללמוד'.

החתן ואביו הסתכלו זה על זה ולא הבינו למה הגביר מתכוון. וכי מה יעשו, אם לא ישתדלו לפחות בכמה ימים של איסוף כסף לקראת החתונה? הגביר המשיך והסביר את כוונתו, כשהפעם הוא מפנה את שאלתו לאב: 'כמה כסף אתם צריכים להוצאות החתונה?'

'עשרים אלף דולר', ענה האב.

'בסדר גמור. אני מכניס לכם עכשיו לחשבון עשרים אלף דולר, וקונה לכם כרטיס טיסה חזרה לארץ ישראל, ואתם חוזרים הביתה, לחיים ולשלום'.

האב והבן היו המומים מהתגובה של הגביר. הם לא יכלו לשער כי בקלות כה גדולה הם ישיגו את כל מבוקשם. ארזו את מעט מטלטליהם, אשר בקושי הספיקו לפרוק, ופנו לשדה התעופה, לטוס לארץ ישראל. הכסף הגיע לחשבון כמו שהגביר הבטיח, וכך יוצא שאני, שעוד יש לי אי-אילו כספים, עדיין לא השגתי את כל הכסף, והמחותן, שאין לו כלום - יש לו הכול, והוא שילם כבר את כל הוצאות החתונה."

השכן שלי סיים את סיפורו ואמר: "אבל אני לא דואג. לקדוש ברוך הוא יש מספיק גם בשביל לתת לי כל מה שצריך, וגם בשביל לתת לך".

✕ מנה אפיים ✕

מספר הבה"ח אריה ורשואר ממודיעין עילית:

בצהריים יצאתי מהישיבה עם חבר, כדי לסדר עניין מסוים. עברנו ליד מסעדה בהכשר מהודר, ופתאום אנחנו שומעים קול, "בואו רגע!"

הסתובבנו, והנה אנחנו רואים את מנהל המסעדה. "אתם מהישיבה הסמוכה, נכון?" הוא שאל. "נכון", אישרתי.

"אתם יכולים לעשות לי טובה?"

אמרתי שנשתדל.

"מישהו הזמין אצלי שתי מנות, ולא בא לקחת אותן. אין לי מה לעשות בהן. תוכלו לקחת את

קרק באמצע החיים

מאז שהכיר את עצמו, התגורר מהדר איקבאל בכפר הקטן שבשדות הפוריים של פנג'אב. הנוף היה אותו נוף, וגם החברים לא החליפו צבע עור. ואז, הכול הזדעזע.

זה התחיל כשבריטניה החליטה להעניק להודו עצמאות.

מהדר איקבאל לא ידע הרבה על הפוליטיקה העולמית. כלפי חוץ הכול עדיין נראה כרגיל. השמש זרחה על אותן חלקות חטה, אותם קולות עלו מהשוק, אותן פנים מוכרות חייכו אליו מהשכונה. אבל מתחת לפני השטח רחשו קולות מלחמה.

כמעט מאתיים שנה שלטה בריטניה בהודו. בנתה מסילות רכבת, ניהלה את הצבא, שלטה בחוק ובכלכלה. הפכה את המושבה הענקית ליהלום שבכתר האנגלי. כלפי חוץ היה סדר, אבל בפנים הלך ונוצר לחץ: ההודים רצו חירות, ודרשו אותה במחאות. בריטניה, במקביל, הייתה מותשת. מלחמת העולם השנייה הותירה אותה חלשה כלכלית וצבאית. העולם רצה שינוי, וציפה מבריטניה לסיים עם השתלטות שאפיינה אותה.

בריטניה נאותה לשחרר את הודו, אך דאגה ממה שיקרה בשטח. הודו הייתה מדינה מורכבת מבחינה אתנית. האוכלוסייה העצומה שלה כללה הינדים, סיקים, מוסלמים ועוד. האנגלים חששו ממלחמת אזרחים שתפרוץ ברגע שיעזבו, והחליטו להקדים רפואה למכה. הם הכריזו מראש על חלוקה לשתי מדינות: הודו להינדים ולסיקים, ופקיסטן למוסלמים.

החלוקה נערכה בחופזה. אזורים שהיה בהם רוב הינדי, נקבעו כשייכים להודו, ואזורים שהיה בהם רוב מוסלמי הפכו לפקיסטן.

בא' באב תש"ז עבר בפרלמנט הבריטי 'חוק העצמאות ההודי'. הודו תפסה את מקומה של המושבה ההודית הבריטית באו"ם, ואילו פקיסטן הצטרפה כחברה חדשה.

נראה היה שהשקט הגיע. אך לא.

פתאום התברר לאנשים, שהם נמצאים בצד הלא נכון של הגבול. אלפי מוסלמים מצאו את עצמם מוקפים באוכלוסייה הודית, שדרשה מהם לעזוב ולעבור למדינה שלהם. בו זמנית, אלפי הינדים גילו בבוקר מעונן שהם נמצאים על אדמת פקיסטן המוסלמית.

מהדר איקבאל למשל, לא הבין מה הבעיה. מאז שהיה ילד, הוא חי לצידם של סיקים והינדים. יחד עבדו בשדות, חגגו בירידים והחליפו תבואה. מה השתנה?

(מתוך מדור 'בעל מלחמות')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

המנות לישיבה ולתת למי שצריך?"

ראיתי שהוא יודע מה זה בחור ישיבה, שלפעמים נשאר רעב כי הוא עדיין לא התרגל לאוכל של הישיבה ומתגעגע לאוכל של אמא שלו. "אני יודע", אמר המסעדה, "לבחורים בטח יהיה מה לעשות עם המנות האלה. כל מנה כזאת עולה שישים שקלים", הוא ידע אותנו, כדי שנדע להעריך.

אמרתי תודה, לקחנו את המנות וחזרנו לישיבה. פגשנו בשני בחורים וכיבדנו אותם במנות מהמסעדה.

"מעניין בזכות מה זכית במנה המכובדת הזו", אמרתי לאחד הבחורים שקיבל את המתנה.

"פשוט מאוד", אמר לי הבחור. "היום, כשהגעתי לארוחת הצוהריים בישיבה, גיליתי שהאוכל נגמא. יכולתי להתעצבן ולכעוס על כל מי שלא זכר אותי ולא השאיר לי אוכל, אבל במקום זה החלטתי להתגבר, לא להתעצבן ולא להתרגז על אף אחד. רק ביקשתי מד' שידאג לי לאוכל. והנה אתה רואה, ד' שלח לי!"

✕ גורלם של כתבי הקודש ✕

מדבר ר' שלמה ו' מאשדוד:

ירדתי מהאוטובוס לתחנה בודדה, אי שם על אם הדרך, בצומת שכוחה שבין כבישים בין עירוניים. האזור אינו מיושב. כשאני צריך לעשות את המסלול הזה לצורך פרנסתי, אני עומד שם לבדי ומחכה לאוטובוס אחר שייקח אותי למחוז חפצו. לא פעם אני תוהה, מי עוד משתמש בתחנה הזו.

הפעם עמדתי בתחנה וגיליתי שאני לא לבד: יש פה גם איזה עובד זר, תאילנדי. מלבדו, מונחת שם שקית אשפה גדולה, גדושה כולה בדפים ובחבורות שדינם לגניזה. התפלאתי, איך דבר כזה הגיע הנה? אולם הבנתי כי יש צורך לקחת אותה מכאן, לפני שמישהו יזרוק אותה לפח הזבל חלילה וחס.

השקית הייתה כבדה מאוד, וראיתי שאין בכוחי להעלות אותה לאוטובוס. התפללתי לד' שלמען כבודו יעשה, והשקית הזו תגיע למקומה המתאים לה.

ההתרששות לאחר מכן הייתה ממש מפתיעה:

התאילנדי שחזקה איתי ניסה להסביר לי בתנועות ידיים שהוא ירד

בטעות, והוא לא יודע איך להגיע למחוז חפצו. התאמצתי להבין אותו, עד שקלטתי כי הוא צריך בדיוק את האוטובוס שאני מחכה לו - קו אוטובוס שמגיע לאחד מהיישובים החרדיים בארץ.

כשהאוטובוס הגיע, סימנתי לתאילנדי שעליו לעלות עליו, וברגע זה התחיל שיח חירשים מדהים: התאילנדי, שאינו יודע את השפה, עלה אחריי, וזקן אחד מנוסעי האוטובוס הראה לו את השקית הגדולה שבתחנה. "שכחת את השקית", 'הזכיר' לו הזקן.

התאילנדי לא הבין מה שהזקן אמר. אילו היה מבין, היה אומר שהוא לא שכח שום דבר והשקית אינה שלו. אבל, הוא הבין שעליו להביא את השקית לאוטובוס. הוא ירד בחזרה, ויכולתי לראות איך הוא מתאמץ להרים את השקית על כל כובד משקלה.

הוא הביא את השקית לאוטובוס ושאל בתנועות ידיים איפה להניח אותה.

הזקן המשיך להנחות את האירוע ואמר, "אתה יכול לשבת כאן", והצביע על הספסל שמאחוריו.

הבין התאילנדי שהזקן רוצה שהוא יניח את השקית על המושב, וכך עשה.

עתה כבר היינו בתוך אוטובוס מלא ביהודים שומרי תורה ומצוות. אלו בוודאי יבינו כי שקית כזו לא מפנים לאשפה, אלא מכניסים אותה עם כל הכבוד לגניזה.

כמה מרגש לראות את יד ד', בשמירה על כתבי הקודש.

✕ השכנים סיפרו ✕

יש לי נישה מעניינת של פרנסה, שירות שאני מעניק למי שצריך. באופן כללי, ברוך ד' יש לי הכנסה שנכנסת כל חודש.

הבעיה התחילה כאשר העבודה המסודרת כבר לא הייתה כל כך מסודרת. ביקשתי מד' שיעזור לי, ופרסמתי מודעה על השירות שאני נותן. עד מהרה הגיע לקוח וביקש את עזרתי. שאלתי אותו, "איך הגעת אליי?" והוא אמר לי, "שכנים שלי סיפרו לי שהיו מרוצים ממך".

הוא בכלל לא הגיע דרך המודעה. כך שוב קיבלתי את המסר הישן: השתדלות צריך לעשות, אבל אין קשר לתוצאה. הגזירה אמת והחריצות שקר.

זכיתם לגילויי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחידושים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד מערכת עלון 'השגחה פרטית'

יישר כוח על העלון הנכבד, שמביא חיזוק ואור לרבבות אלפי ישראל!

רציתי לשתף את הציבור בסיפור של השגחה פרטית שהתרחש איתי; סיפור שתוכנן מלמעלה כדי להשיב לב יהודי לאביו שבשמיים.

לפני כשנה ומחצה, בעודי עומד ליד רכבי ומסדר בו משהו מבחור, הנחתי את כובעי על גג המכונית. כשהתקלה נפתרה נכנסתי לרכב ופתחתי בנסיעה, ואז נזכרתי בכובע ששכחתי על גג הרכב. חזרתי לחפשו, אולם הכובע כבר עף הרחק משם, ולא מצאתיו. לכן קניתי כובע חדש.

חצי שנה מאוחר יותר, במוצאי יום כיפור, שמעתי בטלפון הודעה קולית שהושארה בליל יום כיפור, ד' ישמור. "אני יודע שכעת יום כיפור ואינך יכול לענות", ציין משאיר ההודעה, וביקש שאחזור אליו כשאוכל, כיוון שהוא מצא כובע שעליו מספר הטלפון שלי.

מכבוד השבת רק מרויחים

מספר אריאל מתל אביב:

לקראת תחילת שנת הלימודים, אמא שלי יצאה אתי לקנות מכשירי כתיבה.

את העפרונות, המספרים וכל הדברים הקטנים, מצאנו בחנות הקרובה לבית, אך תיק גדול ואיכותי לא מצאנו שם.

עברו הימים, הגיע היום האחרון של החפשה, ואני הייתי בלחץ, מה יהיה עם תיק ללימודים? "יהיה בסדר בעזרת ד", הרגיעה אותי אמא.

לא הבנתי איך יכול להיות בסדר - הרי באותו יום תכננו לנסע לחוף הים, ואיך אפשר להכניס ביום הזה גם קניות? ידעתי שלא כל כך הגיוני שנספיק, כי בערב כבר נהיה עייפים.

יצאנו לדרך, לכוון הים, כשהדאגה מקוננת בלבי כל הזמן. "רגע, מה זו החנות הזו?" שאל אבא שלי ועצר ליד חנות שהיתה קרובה ממש אל החוף. "הנה, יש כאן ילקוט מעלה!" הוא הצביע על ילקוט שעמד לתצוגה בחוץ. שמחתי מאוד - הנה, ד' זמן לי ילקוט מצלח, ממש ברגע האחרון!

אבא שלי התקרב לחנות, ופתאום אחרי פסיעה אחת - נעצר. "פתוח בשבת! אוי וי!" הוא קרא בצערה, כשהבחין בשלט הקטן שהיה תלוי על הדלת. "אריאל, לא נקנה בחנות הזאת, חס ושלום! זוהי חנות של יהודים מחללי שבת! בוא נתחזק בבטחון, שד' בודאי ישלח לה ילקוט בדרך כשרה ומדהדרת." כשהגענו לחוף, ראינו דוכן שמוכרים בו גלילות. קנינו כמה ארטיקים, ופנינו אל אחת הסככות.

אחרי כשלוש שעות, כשכבר התחלנו לצאת מהחוף בדרך הביתה, שמענו מאחורינו את המוכר שהוא מדוכן הגלילות. הוא מהר אחרינו, סוּחב בידי חבילה גדולה.

"חפו, חפו!" הוא קרא. "סוף סוף מצאתי אתכם!" הוא הושיט לנו את החבילה - ומה בתוכה? ילקוט עם קלמר תואם! "היה מבצע, שמי שקונה את הארטיק השלש מאות להיום, מקבל תיק וקלמרי לא שמעתיים! אתם קניתם את הארטיק השלש מאות, אז הנה התיק שלכם!"

כך, בזכות שמירת שבת ד' שלח לנו תיק במתנה, ובדיוק בזמן!

יש איך לנסע

מספר בנימין רבינוביץ:

בבין הזמנים נסענו בתחבורה הצבורית לטיול. במשפחה ברוכת ילדים כמו שלנו, נסיעה משפחתית היא פרויקט מרעב למדי. כדי שהכל יהיה קל ונעים יותר, אמא שלי חלקה לילדים תפקידים, כדי שנוכל לעזור לה לארוך הנסיעה. אני קבלתי את התפקיד להיות אחראי על התיקים של כלם.

כמה לא נעים היה לי, כאשר לאחר שירדנו מהאוטובוס גלינו שאתה התיקים חסר... חוץ מהבושה, זה גם היה לא נוח - הרי לא ארזנו תיקים לחנם! בכל תיק היו דברים חשובים ונצרכים לטיול.

התחלנו באמונה שכל מה שקורה הוא רק מד' ושהכל לטובה, ונסינו להסתדר איכשהו ללא התיק החסר. בסופו של דבר החויה לא נהרסה כלל, ברוך ד', ורק כשהגיע הזמן לחזור - קלטנו שפרטיסי הרב קו היו גם הם בתיק האבוד.

איך נחזור הביתה?

פתאום אחותי שאלה: "רגע, מה זה שם בכיס שלך?" אכן! היו שם כל פרטיסי הרב קו, שהוצאתי בתחילת הנסיעה בהלווה. כשתקפתי בשביל כלם. כך יכלנו לחזור הביתה, ברוך ד'. בהמשך גם מצאנו את התיק, בסיעתא דשמיא.

קבלה, תפלה וכלה

מספר חיים אלעזר הקר מביתר:

דוד שלי היה בחור מבגה פלנו חבינו בכליון עינים שיתאגרס ויזכה גם הוא להקים את ביתו, וכמובן התפללנו עליו בכל הזדמנות.

יום אחד הקשבתי לקו השגחה פרטית לילדים, ושמעתי שם ספור מיוחד שחזק אותי מאוד בענין התפלה. קבלתי על עצמי בלי נדר, שמכאן והלאה אשתדל לא לדבר עם אחרים מתחילת התפלה ועד סופה, ובקשתי מד' שזה יהיה לזכות דוד שלי.

ברוך ד', תוך תקופה קצרה הגיעה הבשורה הטובה! ואני זכיתי להשאיר גם עם חזוק שממשיך ללוות אותי מאז, וגם עם שמחה אמיתית במשפחה.

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך
הנודע הרב קלמן רוזנברטן שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

שליח ההצלה

פרק 3
מתוך 4

תקציר: בני משפחת גיבש שוהים זמן רב ברכב תקול בשולי כביש מהיר. בחברת הבטוח מעדבנים ששלחו גרר שאגור משום את הרכב.

הם מצפים ש'אטוס', רק תכל שולא צ'ידו אותי בכנפים...

חלפה שעה נוספת...
כן, כבר נבנסתי לכביש המהיר עוד דקה-שתיים אני נשם!

לפתע:
אוי, הפשאית הזאת דוקרת בפראות שפזז! בטוח הנקג הוא אחד מ'בני הדודים' שלנו...

איני יודע מה תעשה, אני רק סומך עליך מר רחמים, שתדאג להם היטב!

מ'צין שאמה מזדרז, כי ילדים קטנים תקועים שם כבר יותר משעתיים...
איני מבין, אתם מצפים שאגור רכב ובו משפחה שלמה?!

איני מסגל אפלו לצאת ולנסות לסיע להם... אך לפחות אתקשר להזעיק עזרה...
אוי, הצלצולים מתדורת הבטוח, איך אני מבטור להם על האסון...

לפתע:
בא! פאסססס
אוי אוי אוי!!!
שופע ישראלי!
איזה אסון!!!
אוי! אוי! אוי...

בשהכל נראה עצוב וקודר גם שם מסתר הטוב...

מספר ר' דוד רוזנטל שליט"א:

מאז שזכינו כי יופיע בביתנו העלון מדי שבוע בשבוע, קשה לי לתאר כיצד נראו חיינו קודם לכן, בלעדיו. בהיותי נמנה עם מפיצי העלון, אני חש כי אין מדובר רק בזכות טכנית של הפצה, אלא במתנה רוחנית של ממש. העלון אינו רק מונח על המדף וממתין להגיע לעשרות קוראים שיהנו מתוכנו, אלא הוא מביא עימו אווירה של אמונה, חיזוק והשגחה פרטית לבית כולו. בני הבית כולם מושפעים מן הדברים, וזוכים להתחזק בהכרה כי יד ד' מלווה את האדם בכל צעד ושעל.

באחד הימים נזקקתי להגיע למקום מסוים, אשר על פי סדר הדברים היה אמור להיות נעול. להפתעתי, כאשר הגעתי מצאתי את המקום פתוח. זאת ועוד: זמן קצר לאחר שעזבתי, הוא נסגר. באותו רגע התחזקה בי ההכרה, כי כאשר הקב"ה מזמן לאדם דבר הנצרך לו, הוא פותח בפניו את השערים הנדרשים לכך. למדתי מכך כי על האדם לעשות את השתדלותו כראוי, אך לזכור תמיד כי ההצלחה והאפשרות לפעול באות מאת ד', והוא המכוון את המציאות כולה לטובת האדם כפי רצונו יתברך.

אין ספק כי בזכות המפעל הנפלא והמרומם הזה זכינו להתחזק באמונה ובביטחון בבורא עולם, ולחוש ביתר שאת את השגחתו הפרטית. יהי רצון שתזכו להמשיך להגדיל תורה ולהאדירה, ולהרבות אור של אמונה וחיזוק בישראל!

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-30-11-300 בשלוחה 9/9

השגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני "השגחה פרטית".

✕ המקום: בית שמש, רחוב ריב"ל.

✕ נקודת החלוקה: בתי הכנסת ומוסדות החינוך שברחוב.

רחוב ריב"ל בבית שמש רחש פעילות תורנית ענפה. רוב המשפחות הגרות ברחוב הן משפחות חרדיות, המרכיבות פסיפס קהילתי מרהיב: ציבור ליטאי מובהק לצד קהילות חסידיות חמות וקהילות ספרדיות מפארות. בין הבניינים והמוסדות הרבים שברחוב, נכנס זה מכבר אורח קבוע שהפך לחלק בלתי נפרד מסדר היום של התושבים - הלוא הוא עלון 'השגחה פרטית'.

מה שהתחיל כיוזמה קטנה, הפך במהרה למהפכת אמונה של ממש המשפיעה על הדור הבא. הביקוש ברחוב הולך ונוסק ללא הפסקה; בתחילה הונחה בנקודת החלוקה כמות מכובדת של עלונים, אך הערימה נעלמה כהרף עין. הכמות הוכפלה, ועדיין - היא מספיקה בקושי כדי להרוות את צימאונם של התושבים. ההפצה המרתקת ביותר מתרחשת דווקא דרך ילדיו של המפיץ: הבנים הצעירים נוטלים את העלונים בלהט ומביאים אותם אל ה'חידדים', שם הם מחלקים אותם לחבריהם לספסל הלימודים ולאנשי הצוות והמלמדים. במקביל, הבנות אינן מוותרות ומביאות את בשורת האמונה אל בית הספר, שם הן מחלקות את העלון בהתרגשות לחברותיהן ולמורות. כך, מילים של ביטחון ושלווה עוברות מיד ליד, מהורים לילדים וממורים לתלמידים, וממלאות את רחוב ריב"ל כולו באור של השגחה עמוקה.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותרוויח חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

נס"ד

כולנו יחד

נהנים מתוכנית בין הזמנים
עם הפתעות איווחות לכל הילדים!
בכל יום מימי בין הזמנים בשעה 2:00 בצהריים בדיוק!!!!

בקו "השגחה פרטית": 1700-552-555 שלוחה 0

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי,
ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

✕ אדל בת מוריה לרפואה שלמה בקרוב

✕ ד.י.מ. בן.מ. מז. לזיווג הגון ואמיתי משורש נשמתו בקלות ובמהרה בנין שלם בנין עדי עד

מפיצים
אמונה
לכל יהודי
בכל העולם

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית | לקבלת העלון במייל שלחו בקשה לכתובת B023011300@GMAIL.COM

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

תכלית העלון הוא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.